

331

INSTRUKCJA MINISTRA ŻEGLUGI

z dnia 1 października 1964 r.

w sprawie nakładania i ściągania grzywien w drodze mandatu karnego za wykroczenia mniejszej wagi na śródlądowych drogach wodnych.

Dla zapewnienia należytego wykonania uprawnień nadanych organom administracji żeglugowej śródlądowych dróg wodnych na mocy § 1 pkt 2 zarządzenia nr 201 Prezesa Rady Ministrów z dnia 2 października 1961 r. w sprawie nadania niektórym organom administracji państwowej uprawnień do nakładania i ściągania grzywien w drodze mandatu karnego (Monitor Polski z 1961 r. Nr 78, poz. 327 i z 1963 r. Nr 68, poz. 338) ustala się, co następuje:

§ 1. Organami upoważnionymi do nakładania i ściągania grzywien w drodze mandatów karnych za wykroczenia żeglugowe mniejszej wagi na śródlądowych drogach wodnych są pracownicy inspektoratów żeglugi śródlądowej, posiadający odpowiednie upoważnienie wydane na podstawie zarządzenia Ministra Żeglugi z dnia 1 października 1964 r. w sprawie określenia przełożonej władzy służbowej uprawnionej do wydawania organom administracji żeglugi śródlądowej imiennych upoważnień do nakładania i ściągania grzywien w drodze mandatu karnego (Monitor Polski Nr 70, poz. 329).

§ 2. 1. Wykroczenia mniejszej wagi, za które upoważnione organy administracji żeglugi śródlądowej mogą nakładać i ściągać grzywny w drodze mandatu karnego, określa załącznik do instrukcji. Wykaz wykroczeń ze wskazaniem podstawy prawnej karania dołącza się do upoważnienia (§ 1).

2. Nakładanie kar w drodze mandatów karnych za wykroczenia inne niż wymienione w załączniku do instrukcji jest niedopuszczalne.

§ 3. Organy administracji żeglugi śródlądowej nakładają i ściągają grzywny w drodze mandatów karnych w razie:

- 1) schwytania sprawcy na gorącym uczynku,
- 2) gdy nie zachodzi wątpliwość co do osoby sprawcy — jeżeli sprawca zgadza się na niezwłoczne uiszczenie grzywny.

§ 4. 1. Mandat karny staje się prawomocny w razie bezwzględnego uiszczenia grzywny.

2. Organ nakładający grzywnę w drodze mandatu karnego powinien pouczyć sprawcę o prawie odmowy uiszczenia grzywny.

§ 5. 1. Mandaty karne są bezimienne; ukarany może jednak żądać wymienienia jego nazwiska w mandacie.

2. Miejsca wykropkowane w drukach mandatów karnych powinny być wypełnione ołówkiem tuszowym przez organ wymierzający grzywnę.

§ 6. 1. W razie odmowy uiszczenia grzywny organ upoważniony do jej nałożenia, po sprawdzeniu tożsamości osoby winnej wykroczenia, sporządza wniosek o ukaranie.

2. Wniosek o ukaranie należy złożyć do inspektoratu żeglugi śródlądowej, który skieruje go do właściwego kolegium karno-administracyjnego przy prezydium rady narodowej.

§ 7. Prowadzenie ewidencji i rozliczanie się z druków mandatów karnych oraz z sum pobranych na podstawie tych mandatów dokonywane jest na podstawie przepisów zarządzenia Ministra Finansów z dnia 2 stycznia 1961 r. w sprawie przepisów o rachunkowości budżetowej (Monitor Polski z 1961 r. Nr 17, poz. 87 i z 1962 r. Nr 2, poz. 4).

§ 8. Nadzór nad działalnością organów administracji żeglugi śródlądowej w zakresie określonym niniejszą instrukcją sprawuje Wydział Żeglugi Śródlądowej w Ministerstwie Żeglugi.

§ 9. 1. Przepisy niniejszej instrukcji nie odnoszą się do członków załóg statków wojskowych i organów Milicji Obywatelskiej.

2. W razie dopuszczenia się przez te osoby wykroczeń, o których mowa w § 2, organy administracji żeglugi śródlądowej zawiadamiają o tym władzę przełożoną tych osób.

§ 10. Traci moc instrukcja Ministra Żeglugi z dnia 29 grudnia 1953 r. w sprawie karania mandatami karnymi za wykroczenia żeglugowe mniejszej wagi na śródlądowych drogach wodnych (Monitor Polski z 1954 r. Nr A-5, poz. 164, z 1955 r. Nr 1, poz. 8 i z 1959 r. Nr 84, poz. 448).

§ 11. Instrukcja wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Żeglugi: *S. Darski*

Załącznik do instrukcji Ministra Żeglugi z dnia 1 października 1964 r. (poz. 334).

**WYKAZ WYKROCZEŃ MNIEJSZEJ WAGI PRZECIW PRZEPISOM O ŻEGLUDZE I SPŁAWIE
NA ŚRÓDLĄDOWYCH DROGACH WODNYCH**

Lp.	Określenie wykroczenia
1.	Za wykroczenie przeciwko przepisom sanitarnym na statkach żeglugi śródlądowej
2.	Za przekroczenie dozwolonej szybkości jazdy
3.	Za wjazd do służby bez zezwolenia obsługi służby
4.	Za niezatrzymanie statku przed służą w miejscu do tego przeznaczonym
5.	Za nieprzepisowe zestawienie pociągu holowniczego lub przekroczenie ilości holowanych obiektów
6.	Za uprawianie żeglugi statkiem o zanurzeniu równym lub większym od najmniejszej głębokości tranzytowej dla danej drogi wodnej
7.	Za uprawianie żeglugi statkiem mającym widoczny przechyl (nie dotyczy statków, które uległy awarii)
8.	Za nierozdzielanie pociągu holowniczego na uciążliwym dla żeglugi odcinku drogi wodnej

Lp.	Określenie wykroczenia
9.	Za niedawanie wymaganych sygnałów dźwiękowych bądź za dawanie sygnałów niewłaściwych
10.	Za mijanie lub wyprzedzanie się statków w miejscach do tego zakazanych
11.	Za brak kompletnego wyposażenia w przewidziany przepisami dla danego typu statku, promu lub łodzi przewozowej osprzęt: kotwiczny, pokładowy, ratunkowy, sygnałowy i przeciwpożarowy
12.	Za nieutrzymanie we właściwym porządku i miejscu sprzętu kotwicznego, pokładowego, ratunkowego, sygnałowego i przeciwpożarowego
13.	Za przyjęcie i przewożenie na statku, promie lub łodzi przewozowej większej liczby pasażerów lub ładunku, niż to zostało ustalone dla danego obiektu pływającego

Lp.	Określenie wykroczenia
14.	Za brak właściwego oznaczenia statku napisami określającymi nazwę, numer rejestracji, port macierzysty, znak wolnej burty, podziałki pomiarowej itp.
15.	Za brak przepisowego oznaczenia statków załadowanych materiałami niebezpiecznymi
16.	Za brak na obiekcie pływającym dokumentów statkowych przewidzianych przepisami żeglugowymi
17.	Za uprawianie żeglugi obiektem pływającym z niepełną załogą
18.	Za nieobecność sternika przy sterze w czasie ruchu obiektu pływającego
19.	Za rzucanie kotwicy i wleczenie w miejscu zakazanym
20.	Za nieoznaczenie miejsca zgubionej kotwicy lub za niezameldowanie o fakcie jej zgubienia
21.	Za uprawianie żeglugi w porze nocnej bez świateł przewidzianych w przepisach
22.	Za nieoznaczenie strony wolnego przejazdu podczas zakotwiczenia na postój lub niewystawienie świateł sygnałowych w czasie postoju w nocy na szlaku żeglugowym
23.	Za uszkodzenie znaków żeglugowych na wodzie lub na brzegu
24.	Za zatrzymanie się lub dobijanie do brzoju w miejscach zakazanych

Lp.	Określenie wykroczenia
25.	Za brak obsługi wachtowej (dyżurnej) na obiekcie pływającym w czasie postoju na szlaku żeglownym
26.	Za pozostawienie tratwy na drodze wodnej bez dozoru lub za zatarasowanie spławianym drewnem szlaku żeglugowego
27.	Za spowodowanie zderzenia obiektów pływających bez poważniejszych następstw.

Podstawa prawna: art. 15 ustawy z dnia 7 marca 1950 r. o żegludze i spławie na śródlądowych drogach wodnych (Dz. U. z 1952 r. Nr 26, poz. 182) w związku z:

- co do pkt 1 — zarządzeniem Ministra Żeglugi z dnia 20 stycznia 1956 r. w sprawie warunków sanitarnych na statkach żeglugi śródlądowej (Monitor Polski Nr 11, poz. 139),
- co do pkt 2—26 — zarządzeniem Ministra Żeglugi z dnia 23 lutego 1961 r. w sprawie uprawiania żeglugi i spławu na śródlądowych drogach wodnych (Monitor Polski Nr 23, poz. 111),
- co do pkt 27 — instrukcją Ministra Żeglugi z dnia 17 lipca 1962 r. w sprawie trybu postępowania w związku z wypadkami żeglugowymi na śródlądowych drogach wodnych żeglownych i spławnych (Monitor Polski Nr 59, poz. 284).

332

OKÓLNIAK MINISTRA FINANSÓW

z dnia 23 września 1964 r.

w sprawie pokrywania przez zakłady pracy niektórych wydatków, związanych z udzielaniem pomocy dla studentów i absolwentów szkół wyższych.

W celu ujednoczenia zasad pokrywania przez zakłady pracy wydatków określonych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1964 r. w sprawie pomocy materialnej dla studentów szkół wyższych (Dz. U. Nr 4, poz. 23), zwanym dalej „rozporządzeniem z 28 stycznia 1964 r.”, oraz w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1964 r. w sprawie zatrudniania absolwentów szkół wyższych oraz orzekania o obowiązku zwrotu kosztów wykształcenia (Dz. U. Nr 22, poz. 146), zwanym dalej „rozporządzeniem z 13 czerwca 1964 r.” — wyjaśnia się, co następuje:

1. Zakłady pracy będące jednostkami budżetowymi pokrywają niżej określone wydatki z kredytów budżetowych, jak następuje:

- 1) odszkodowania z tytułu niezawarcia przez zakład pracy umowy o pracę z absolwentem (§ 32 ust. 1 rozporządzenia z 13 czerwca 1964 r.) lub z tytułu rozwiązania tej umowy przez absolwenta bez wypowiedzenia (§ 38 ust. 5 rozporządzenia z 13 czerwca 1964 r.) — z § 1. Osobowy fundusz płac,
- 2) wydatki z tytułu różnicy między czynszem płaconym przez absolwenta za mieszkanie wynajęte we własnym zakresie a wysokością opłaty za pomieszczenie zastępcze (§ 13 ust. 3 rozporządzenia z 28 stycznia 1964 r. oraz § 29 ust. 1 rozporządzenia z 13 czerwca 1964 r.) — z § 6 Renty i inne świadczenia,
- 3) koszty przejazdu stypendysty do zakładu pracy (§ 12 ust. 2 rozporządzenia z 28 stycznia 1964 r.), koszty przejazdu absolwenta do miejsca jego stałego pobytu bądź do siedziby pełnomocnika lub do zakładu pracy (§ 34 pkt 1 rozporządzenia z 13 czerwca 1964 r.), koszty pobytu absolwenta w hotelu (§ 29 ust. 3 i § 34 pkt 2 roz-

porządzenia z 13 czerwca 1964 r.) oraz koszty przeniesienia pracownika-absolwenta zamiejscowego do miejscowości będącej siedzibą zakładu pracy (§ 30 rozporządzenia z 13 czerwca 1964 r.) — z § 7 Podróże służbowe i przeniesienia.

Wszystkie wymienione wyżej wydatki należy pokrywać z tego działu i rozdziału klasyfikacji budżetowej, z którego finansowany jest zakład pracy.

2. Przedsiębiorstwa i inne jednostki, działające według zasad rozrachunku gospodarczego, pokrywają wypienione w ust. 1 wydatki ze środków obrotowych w ciężar kosztów ogólnych, a pozostałe jednostki — w ramach ich planów finansowych, z zarachowaniem na właściwe podziałki klasyfikacji wydatków.

3. Jednocześnie wyjaśnia się, że przez wysokość opłaty za pomieszczenie zastępcze, o której mowa w § 13 ust. 3 rozporządzenia z 28 stycznia 1964 r. i w § 29 ust. 1 rozporządzenia z 13 czerwca 1964 r., należy rozumieć opłatę za hotel robotniczy odpowiedniej kategorii, określoną w zarządzeniu Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 4 maja 1957 r. w sprawie opłat za korzystanie z hoteli robotniczych (Monitor Polski Nr 37, poz. 242). Kategorię hotelu robotniczego określa się według standardu mieszkania wynajętego przez absolwenta we własnym zakresie. W roku 1964 jednostki budżetowe pokrywają wymienione wyżej wydatki w granicach kredytów, przewidzianych w ich planie wydatków w podziałkach klasyfikacji, określonych w ust. 1; w razie potrzeby mogą być dokonane zwiększenia kredytów w trybie obowiązujących przepisów.

Minister Finansów: w z. J. Trendota